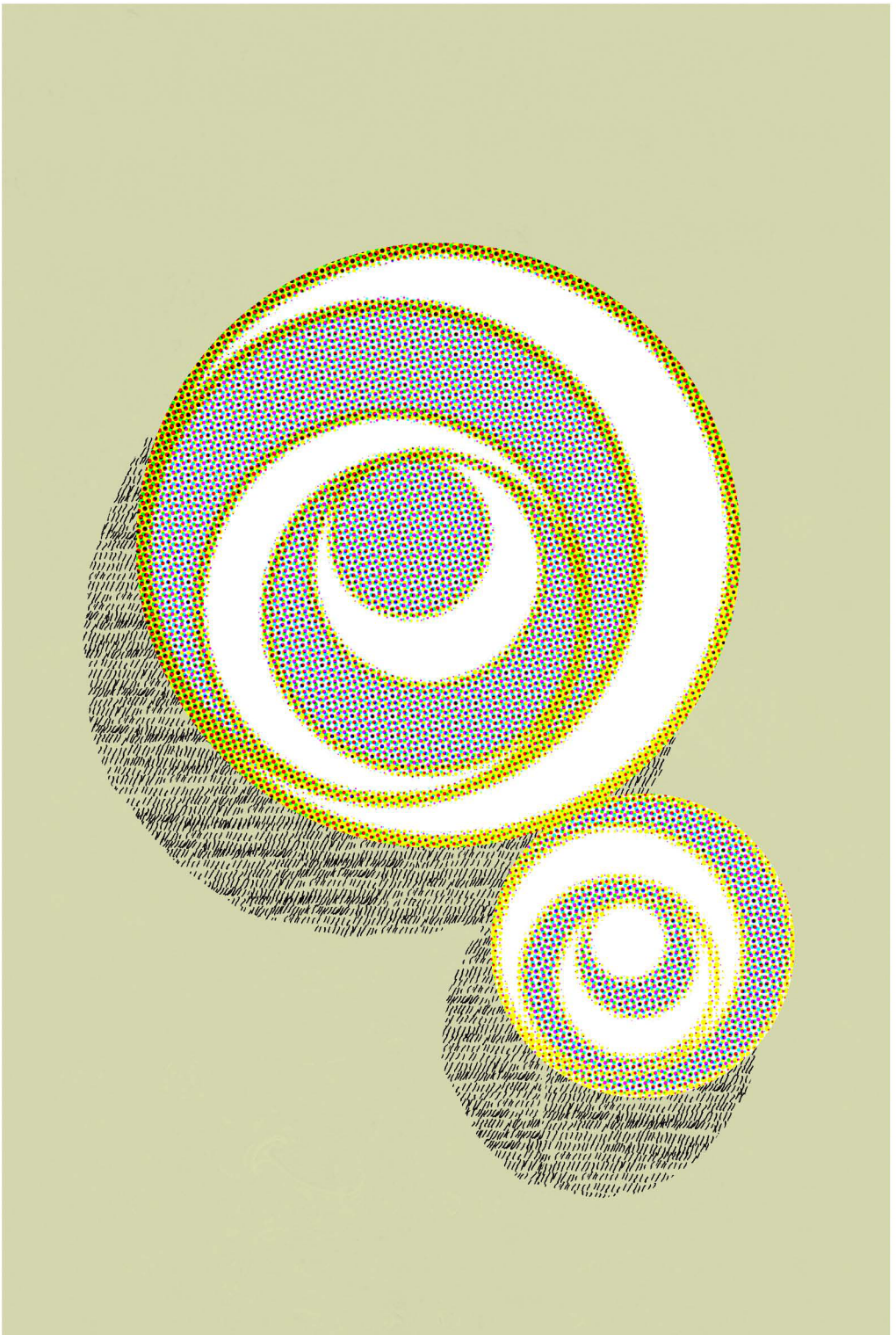

ntamo JUHANA VÄHÄNEN *Kakadu*

KAKADU

Juhana Vähänen
Cantorin pölyä 2005

(c) Juhana Vähänen 2007

Ulkoasu Lauri Wuolio

ISBN 978-952-215-015-8

Valmistaja:
BoD – Books on Demand, Norderstedt,
Saksa

2007
ntamo, Helsinki, Finland
www.ntamo.net

Juhana Vähänen

KAKADU

ntamo, Helsinki

Auto pysähtyi noin sadan metrin päähän sisäänkäynnistä, varttitunnin kuluttua he palasivat, he sanoivat että minun pitäisi mennä sisään, minua odotettiin, juoksin hänen takanaan, hän saattoi minut lentokoneeseen mutta jäi itse kentälle, me lähdimme kohti Frankfurtia, lautasen reunoilla kiersi ultramariininsininen lehväkuvio, halusin säilyttää salaisuuteni ja unohdin sen, menestyksemme riippuu kyvystämme toimia täysin huomaamatta, huomaamatta itseltämme, meidän moraalimme, valokuva on uusi, minä vain näytän näin vanhalta, aurinko punerti talojen kattotiilet, tulen kotiin, avaan oven ja asunto on pakattu, kaikki on laatikoissa, vaikuttaa siltä että perheeni on lähtenyt jo kauan sitten, lamppuja ei oltu irroitettu katosta, kerroin mitä suurinpiirtein oli tapahtunut ja että heidän pitäisi palata, viikon kuluttua vaimoni ja lapseni tulivat takaisin, siinä se, toisilla parvekkeilla oli suuria satelliittilautasia, olin todella peloissani, en nukkunut asunnossani, hän sanoi että olen varmasti riittävän älykäs ymmärtääkseni mitä hän tarkoittaa, silitin hänen kädenselkäänsä, koetin miettiä kuka on kaiken tämän alkuperäinen kokija tai kenen mieltä tämä kuvaa, kuinka nopeasti kaikki etenee ja minkä vuoksi, television kuva ei kiinnostanut minua, vaimoni käänsi minulle selkäänsä, ikkunan haka ei mennyt kunnolla kiinni ja lopulta käännysin itse kohti seinää, kuljin sen läpi puutarhaan ja autojen läpi, käänsin itselleni selkäni ja katselin loput-

tomia editseni putoavia lumihiutaleita, niiden äärettömyyttä, niiden järkähtämätöntä sietämättömyyttä, niiden kauneutta, halusin jotakin niin kovasti että tunsin pakahtuvani, halusin jonkun haluavan jotakin niin kovasti, vesipullon kyljessä oli kuva nymfistä, vesi maistui muovilta enkä voinut juoda sitä, hän saattoi minut lentokentälle, minä nousin koneeseen ja hän jäi maahan, käännyn pois jostakin, vieressäni istuvan miehen maiskutukset sai minut raivoihini ja koetin vain keskittää ajatukseni yhteen pisteeseen miehen ruumiissa, jonnekin sydämen ja maksan tienoille, olin katkera siitä että tarpeellisia järjestelyjä ei oltu tehty, että olin tässä, että en ollut jossakin toisaalla, että pilvet olivat sellaisia kuin olivat ja alapuolella, että kutsuin itseäni nimellä jonka kaiku oli epämiellyttävä, että valaistus ei ollut oikea, että äänet eivät olleet miellyttäviä, tällä puolella, alhaalla, ennen, jonkin alapuolella, ennen jotakin, vähemmän kuin, lähempänä kuin, alempana kuin, alhaisempi kuin, huolimatta jostakin, jonkin vuoksi, välittämättä jostakin, välinpitämättömästi, huolehtivasti, hellästi, sileä, pehmeä, tunnistettava, tunteva, rajoitettu, kierretty, ympäröity, huoleh-dittu, välittää, olla kiintynyt johonkin, olla kiinnostunut jostakin, huoleh-tia, olla hyvässä järjestyksessä, olla huolellisesti tehty, olla unohtamatta, muistaa, painaa mieleen, toistaa, sanoa uudelleen, poiketa, kiertää, saavut-taa kiertotietä, nähdä läpi, olla läpinäkyvä, ymmärtää, haluta, rakastaa, valita, valita itsensä, kuvitella, mielikuvitus, olettaa, arvioida, suunnitella, tavoittaa, saapua johonkin, ylittää, hyökätä, lopettaa, tietää, nähdä, haluta, kutsua, nimetä, pyytää, rukoilla, olla vierellä, anoa, olla uskomatta jotakin, olla uskoton, olla haluton uskomaan jotakin, opastaa, pyytää opastusta,

saada lentämään, heittää, leijua, lennättää, silloin, sinä päivänä, sinä hetkenä, jonakin päivänä, jonakin hetkenä, herätä, herättää toinen, olla varma, luottaa, epäilyttävä, onnellinen, onnekas, hedelmällinen, olla raskaana, hedelmöittää, kasvattaa, viljellä, antaa lahja, punaisen vesipullon kyljessä oli kuva polviinsa nojaavasta nymfistä, jokaisen punaisen vesipullon kyljessä oli kuva polviinsa surullisena nojaavasta nymfistä, jokaisessa huoneessa olivat valot päällä, jokainen auto oli rekisteröity, jokainen puu istutettu, jokainen seinä luja ja kestävä, jokainen suhde, jokainen pilvi, jokainen taivaalta satava pisara, jokainen kudος, jokainen vaatekappale päällyysvaatteista alusvaatteisiin, jokainen elin, jokainen ruumiinosa päästä varpaisiin, jokainen ele, jokainen ilme, jokainen hymy ja jokainen hampaidenpaljastus, jokainen auringossa välkehtivä hammas, jokainen sielu, henki, mieli, kieli, varttitunnin kuluttua he palasivat, minulla oli kylmä vaikka oli aurinkoinen päivä, kiedoin valkoisen, silkkisen kaulaliinan kaulaani, katsoin horisonttiin tai kuvittelin katsovani, kävelin heidän takanaan, he pysäköivät auton sadan metrin päähän ovesta, avasin oven, kaikki asunnossani oli pakattu, pöytä oli kääritty valkoiseen paperiin ja sanomalehtiin, vaatteeni oli pakattu huolellisesti laatikoihin, levysoitin oli kiedottu lakanoihin ja pakattu laatikkoon, ympäröity valkealla pehmeydellä, hanasta virtaava vesi tuoksui, miten sen sanoisi, inhimilliseltä, läheiseltä, hellältä, peilissä oli veden jättämiä viiruja, minun silmieni alla näytti olevan enemmän pieniä uurteita kuin koskaan, peilikuva on uusi, minä vain näytän näin vanhalta, jostakin kuului kahden nuoren naisen puhe, mitä tämä on, kaksi nuorta naista keskustelivat jostakin, vilkaisin

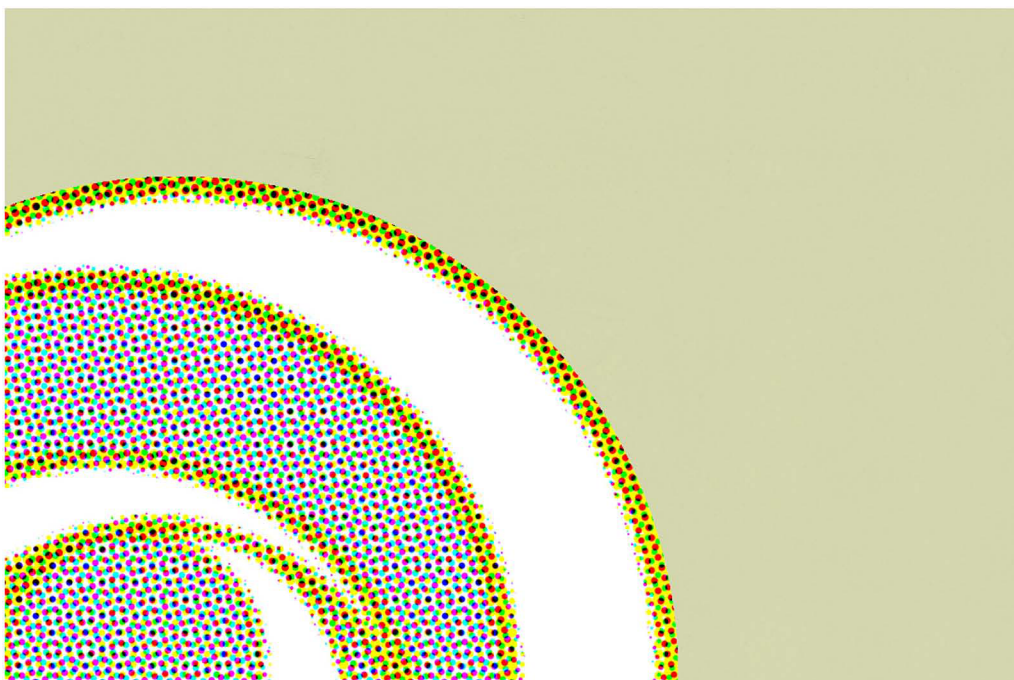
ulos ikkunasta alas kadulle ja näin heidän tummat hartsinhohtoa säteilevät päälakensa ja sirot olkapäänsä, sivelin hampaitani ja näin itseni, näin jonkin aseman, tähtien aseman, luomien aseman, vaateeni, kasvavan, pitenevän kadun.

2

Mikään ei ollut niin kuin joskus, kadun päässä, noin sadan metrin päässä ovesta, oli pysäköitynä auto jonka ikkunoihin oli tiivistynyt vettä, pilvet ylhäällä muodostivat tasaisen harmaanvalkean pinnan, kaksi nuorta naista kulkivat poispäin käsi kädessä, heidän varjonsa näyttivät sumentuvan ja tarkentuvan vuoronperään, vasemmanpuolimmainen heistä on kokenut keskenmenon kaksi kuukautta sitten, oikeanpuolimmainen on menettänyt puoli vuotta sitten isänsä jonka vuoteen ääressä oli katsonut hänen silmiään, ei ole mitään menetystä jota jokin muu ei korjaisi, ei ole mitään onnea jonka edes voisi kadottaa, ja yhtä hyvin lähellä voi olla se hetki kun ympäristössämme ei enää kasva yhtäkään puuta eikä mitään muutakaan elävää, ajattelin Manhattania ja sitä kuinka lasikuvuissa kasvatetaan niiden puiden jälkeläisiä jotka joskus kasvoivat alueella, vesi pysäköidyn auton ikkunoissa valuu hiljaa alaspäin, kaksi nuorta naista ovat kadonneet, kääntyneet toiselle kadulle, vasemmanpuolimmainen heistä sanoo rakastavansa puita, oikeanpuolimmainen sanoo rakastavansa itseään, vasemmanpuolimmainen sanoo rakastavansa sitä kuinka maailma tulee lähelle, oikeanpuolimmainen sanoo rakastavansa sitä kuinka asiat vain näyttävät

tapahtuvan, kuinka kaikki jatkuu eikä oman ruumiinsa toimintoja voi py-säyttää tekemättä jotakin peruuttamatonta, vasemmanpuolimmainen painaa kätensä oikealle povelleen, oikeanpuolimmainen kohentaa suortuviaan, tunsin katumusta itseni ja muiden vuoksi ja suljin ikkunan, haka ei mennyt kunnolla kiinni mutta en ollut sen vuoksi surullinen, ikkunala-sista heijastuvassa kuvassa hymyilin aurinkoisesti ja niin kuin olisin ta-voittanut juuri sen mihin olin aina halunnutkin päästä, varttitunnin kuluttua he tulivat takaisin, he sanoivat että minua odotettiin, kuvittelin olevani peloissani mutta en tuntenut sitä ruumiissani, katsoin viimeisen kerran asuntoa ja pöytää, sillä olevaa tyhjää pepsitölkkiä ja suljin oven takanani, ulkona oli kylmä vaikka oli aurinkoinen päivä, kiedoin silkkistä kaulahuivia tiukemmin kaulaani ja kävelin kohti autoa, jo kaukaa näki että sen ikkunalasit olivat läpinäkymättömät niihin tiivistyneiden vesipi-saroiden vuoksi, vesipisaroiden joiden koko vaihteli pikkuruisesta hiu-kan suurempaan, aivan kuin mikä tahansa voi vaihdella samalla tavalla, suhteet ihmisten välillä, tasapaino tennisottelussa, auto käynnistettiin ja minulle avattiin ovi, kosketin sitä ja tunsin metallin kylmyyden, taivaalla näytti näkyvän joitakin pilviä, vilkaisin taakseni enkä nähnyt ketään, istahdin pehmeälle mustalle nahkapenkille ja aistin jotakin josta en ollut varma, jotakin sellaista jota ehkä häkkiin suljettu eläin saattaisi aistia, että se minkä tässä näemme on jollakin tavoin väärin, mutta millä tavoin, ravistin päätäni kun minulle tarjottiin puolikasta suklaapatukkaa, katsoin ulos ikkunasta josta ei voinut katsoa ulos, istuin joustavalla, elävältä tun-tuvalla nahkapenkillä ja teeskentelin uneliasta, katsoin raukeasti luomieni

alta ja samalla muistin vaimoni jonka kasvoissa oli näkynyt hätäntyneisyys ja häivähdys määrätietoisuudesta joka voi tulla esiin vain tietyissä tilanteissa, silloin kun täytyy tehdä nopeita ja moneen asiaan vaikuttavia ratkaisuja, ajoimme tunnelin läpi, valorivit seinissä näyttivät elävän, mikä tahansa voi näyttää elävän jos tarkastelija on elävä, mikä tahansa voi näyttää tuntevan jotakin, kellertävät valorivit muodostivat jotakin johon katseeni saattoi kiinnittyä, niiden intensiteetti ylitti kaiken muun ja juuri sinä hetkenä kaikki palasi tavalliseksi, ajoimme tunnelista ulos, oli aurinkoista, nojasin vasten nahkaista selkänöjää ja tunsin auton sisäpintojen tuoksun, muiden tuoksut, ja kaikki tuntui erottuvan loogisena ja selvänä rakenteena, haaraumina ja hierarkioina, edessä oikealla istuva mies avasi ikkunan ja ilmapirran suhina peitti alleen lähes kaikki muut äänet, radion joka oli hiljaisella, satunnaiset kahahdukset joita vaatteista kuului ja satunnaiset jännittyneen jousen helähdystä muistuttavat äänet joita penkeistä kuului aina kun joku vaihtoi asentoa, he vaativat nähdä passini, tarinani hänelle, älä kerro sitä kenellekään, hän sanoi, me olemme joskus sen kätketty käsi, me ehkäisemme ennalta uhkia, kaikkea säästi jokin rauhallinen kitaramusiikki, puut reunustavat katuja rykelminä tai suorina, linjoina, mielijohteesta päätin poiketa kahvilaan jonka ikkunassa mainostettiin herkullisia leipiä, kuinka asiat vain tapahtuvat, kuinka ikkunanhaka ei mene kiinni, kuinka vesi tiivistyy auton ikkunoihin, kuinka tunnelin keltaiset valot muistuttavat jostakin elävästä kauniista, kuinka kauas täytyy edetä saavuttaakseen jotakin, kuinka levottomana täytyy nukahtaa nukkuakseen hyvin, kuinka paksuun takkiin kunakin päivänä

"Lähtökohta oli kuulemani kuunnelmanpätkä, monologi, jossa ranskalaismies oli joutunut jonkin maan tiedustelupalvelun vainoamaksi, luullakseni Yhdysvaltojen. Siitä vaikuttuneena kirjoitin tekstin, josta tuli ensimmäinen luku.

Myöhemmin kirjoitin niin kuin yleensä kirjoitan; luen samaan aikaan mitä tahansa satumanvaraista ja etenen nopeasti, pyrkien saavuttamaan jonkin liikkeen ja muutoksen.

Kakadu on sukua Ron Sillimanin *Sunset Debris* -teokselle, ainakin tavassaan käyttää kysymyslauseita ja palata toistuvasti samoihin aiheisiin ja sisältöihin." – Juhana Vähänen

Juhana Vähänen (s. 1982) on helsinkiläinen runoilija, jonka esikoiskokoelma *Cantorin pölyä* (Savukeidas) ilmestyi vuonna 2005.

